

igennem efter den hurtigst mulige tidsplan. Jeg synes ikke, man kan kritisere os for det. Jeg synes, man kunne have kritiseret os for ikke at have prøvet at gøre det her op så hurtigt, som det nu var muligt.

Når man så kommer til løsningens substans, indholdet, skylder fru Ulla Tørnæs – og det er jeg helt sikker på hun bliver ved med, også efter at denne debat er slut – hun skylder Folketinget en melding på: Hvad havde Venstre egentlig tænkt sig? Hvordan skulle man forstå den tidligere Venstreformands meldinger? Hvordan skulle man forstå Venstres daværende næstformands meldinger i Thorshavn lige op til folketingsvalget? Hvordan skulle man forstå Venstres ordførermeldinger i Folketinget den 27. januar?

Hvis regeringen havde gjort noget som helst forsøg på at imødekomme Venstres synspunkter på, hvordan det her skulle løses, kunne vi vanskeligt have valgt nogen anden løsning end den, vi har fundet. Hvis vi skulle have taget meget bogstaveligt det forslag til vedtagelse, der blev formuleret af et medlem af Venstres folketingsgruppe fra Færøerne ved debatten den 27. januar, skulle vi nok i virkeligheden have tilbudt en endnu mere rundhåndet løsning.

Så nu må hykleriet stoppe, vil jeg sige til fru Ulla Tørnæs. Hvis der er noget, der er usmægtigt i denne her debat, er det de bemærkninger, der kom fra fru Ulla Tørnæs, og den mangel på vilje fra Venstre til at vedkende sig, hvad man tidligere har sagt og gjort i den her diskussion, og hvordan løsningen skulle formes.

Og så vil jeg bare sige: Det vil selvfølgelig være muligt for dem, der har en interesse i det, at vedligeholde mytedannelsen, mistænkeliggørelsen om, at der nok er noget provision under bordet; der er nok blevet givet en stor gave til færingerne i det her. Men så vil jeg sige, at jeg tror egentlig også, færingerne selv har den oplevelse, at den største gave, de nogen sinde har fået, var den, hr. Poul Schlüter som statsminister leverede omkring undergrunden i slutningen af 1992.

Det skal jeg ikke forholde mig negativt til, men vil bare sige, at det er alligevel tankevækkende, at en repræsentant for de partier, der i regering har haft de og de holdninger og de og de gerninger i forhold til færøske spørgsmål og i opposition har udtrykt, endda harmdirrende, hvor berettiget det var nu at sørge for en rimelig løsning, så kommer og kritiserer løsningen, i

øvrigt uden på et eneste punkt at anvise, hvordan den skulle have været anderledes skruet sammen – udelukkende bygget op på mistænkeliggørelse og groft ordvalg. Det kan jeg ikke lide, og jeg synes ikke, det er nogen smuk entré for fru Ulla Tørnæs som ordfører for det store oppositionsparti.

Jeg har ikke i forhold til de bemærkninger, der er gjort fra færøsk side, fra hr. Óli Breckmann og fra hr. Eidesgaard, noget at tilføje eller noget at være uenig i, men blot for mit eget vedkommende vil jeg sige, at for mig personlig har det, at vi har kunnet lave aftalen, en helt anden dimension end den, som nogle har fokuseret på i dag: sammenhængen til, hvordan der så stemmes i Folketinget, eller aftalens konkrete indhold.

Det har den særlige betydning for mig personlig, at jeg må erkende, at vi kunne have tacklet den banksag meget bedre. Vi burde have haft et bedre beslutningsgrundlag. Jeg må tilføje: Ja, men det er min opfattelse, det er min oplevelse, det er heller ikke modsagt af undersøgelseskommissionen, at den danske regering og den færøske regering havde det samme ukorrekte beslutningsgrundlag. Vi gik ikke ind i den sag for at hjælpe Den Danske Bank. Vi gik ind i den, fordi vi blev overbevist om fra de råd, vi fik fra dem, der havde beskæftiget sig med det i lang tid, fra de strukturer, der var nedlagt i tackling af den slags sager mellem Danmark og Færøerne, at dette ikke bare var den bedste, men den eneste mulige beslutning i en situation, hvor det færøske banksystem var ved at kollapse.

Når det har en særlig personlig dimension for mig, er det, fordi jeg er blevet beskyldt for utrolig meget fra den her talerstol – nu har fru Ulla Tørnæs sluttet sig til rækken, fru Kirsten Jacobsen har været i rækken i mange år – men jeg er faktisk aldrig i andet end denne sag blevet beskyldt for at prøve at snyde nogen, ikke at jeg kan huske i hvert fald, så har jeg fortrængt det.

Det er faktisk gået mig på, og det har generet mig. Sådan har jeg ikke oplevet det, da det skete. Jeg er ked af de begivenheder, det har trukket med sig, og de følelser, det har udløst, og derfor var det også af den grund vigtigt at få denne sag afsluttet på en værdig måde.

Jeg har også gjort mig umage for i det forhandlingsforløb, der har været og forud for det, i hvert fald at gøre den skade god, at vi nok som ny regering i 1993 vidste for lidt om de